

Spørgsmaal, som Ministeren for et Øjeblik siden dvælede udførligt ved, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt en Moder skal have Adgang til at adoptere sit eget Barn; i øvrigt var der kun enkelte mindre Ændringer. For dette Hovedpunkts Vedkommende har Landstingsflertallet ændret Ministerens Forslag og ført det tilbage til den Skikkelse, det havde fra selve Familienretskommissionen.

Selve Lovforslaget falder, som det blev nævnt af den højtærede Minister, i tre Hovedafsnit, §§ 1—9, der omhandler Betingelserne for overhovedet at kunne adoptere, §§ 10—17, der taler om Adoptionens Retsvirkninger, og §§ 18—22, der taler om Adoptionens mulige Ophævelse. Hvis man vil gennemgaa Lovforslaget efter denne Rubricering, vil man finde dets vigtigste Bestemmelser i § 1. Her hedder det da først, at der skal Tilladelse til at adoptere. Man kan ikke saadan uden videre adoptere et Barn og derved gøre det til sin Arving. Staten, Samfundet maa have Haand i Hanke med, om vedkommende er egnet til at adoptere, har et Hjem at byde Barnet o. s. v., og Tilladelsen skal gives ved kongelig Bevilling, hvilket jo vil sige, at den udfærdiges af Justitsministeren ad mandatum. Men denne Bevilling gives selvfølgelig ikke, uden at Sagen først har været forelagt de Autoriteter, der har det lokale Kendskab til vedkommende Hjems Forhold. Endvidere bestemmes det i § 1, at den, der vil adoptere, skal være fyldt 25 Aar. Hvis denne Bestemmelse refererer sig til Bestemmelsen i § 8, at Bevillingen kun bør gives, hvor der ikke er Udsigt til, at Adoptanten faar nogen Livsarving, saa forekommer det mig unøgtelig at være en ret lav Aldersgrænse, og personlig kunde jeg ønske den betydelig forhøjet, ogsaa af den Grund, at man bør være i Besiddelse af større Modenhed, inden man tager Beslutning om at adoptere et Barn.

I § 1 skal ogsaa det Stridsspørgsmaal finde sin Afgørelse, hvorvidt det vil være rigtigt at give en Moder Tilladelse til at adoptere sit eget udenfor Ægteskab fødte Barn. Hvis man nu vil søge at klare sig det Forhold, synes jeg, man ser det klarest, naar man stiller sig det Spørgsmaal: Hvad er Motivet for Adoptionsønsket? Hvis en Fader, hvad han jo har og efter dette Lovforslag ogsaa faar Adgang til, ønsker at adoptere sit udenfor Ægteskab fødte Barn, saa kan dette Ønske, synes jeg, kun fremkomme ud fra et eneste Motiv: Kærligheden til dette hans Barn byder ham som en Pligt at anerkende det som sit,

at tage sig af dets Opragelse, at give det sit Navn, give det et Hjem, betrygge dets fremtidige Stilling baade gennem dets Uddannelse og gennem Arv. Og det er den eneste Vej, der er en Fader aaben. Faderen til et uægte Barn har ingen Forælderret over Barnet, han har kun Pligt til Underholdsbidrag. Det er Barnets Moder, der sidder inde med Forældremyndigheden. Hende tilhører Barnet; hun kan opdrage det selv og kan overdrage Forældremyndigheden til andre, f. Eks. til en Plejehjemsforening eller en privat Person. Faderen har ingen anden Vej at gaa for at opfylde den fulde Faderpligt end med Moderens Samtykke at adoptere Barnet. Men hvordan er Moderen stillet? Ja, hun har, som sagt, Forældremyndigheden over Barnet. Barnet er hendes; hun kan beholde det, hun kan opdrage det, som hun vil, hun kan daglig hele sit Liv igennem bevise det sin Moderkærlighed. Hvad vil det da sige at give hende Ret til at adoptere et Barn, der i Forvejen er hendes? Hun har jo i Forvejen alle de med Adoption forbundne Rettigheder. Ja, hun har endogsaa mere end det. For en almen jævn Tankegang forekommer et slikt Ønske hartad ganske uforstaaeligt. Men vil man se en Smule efter, vil man jo nok kunne opdage Sagens sande Sammenhæng: Dette mærkelige Ønske skal tjene et bestemt Formaal: at hjælpe Moderen til at fornægte sin Moderpligt. Adoptionen skal være et Dække, hvorunder dette skal kunne lykkes hende med en nogenlunde beroliget Samvittighed. Det synes jeg ikke, den danske Lovgivningsmagt skal aabne Vej for. Og saa er denne Vej ikke en Gang farbar. Lad os sætte det Tilfælde, at en ung Pige kommer galt af Sted. Hun sendes bort for at føde. Folkesladderer løber. Hun bliver borte et halvt Aars Tid og kommer saa hjem, og naar denne unge Pige er 25 Aar gammel, adopterer hun pludselig et Barn, hvis hun da tilhører en forholdsvis velstaaende Familie — i almindelige jævne Befolkningslag sker disse Ting efter min Formening ikke —, saa adopterer hun pludselig et Barn, sit eget, og har dette Barn hos sig. Det vil for en saadan ulykkelig Moder være Livet igennem med Sladderer og Stiklerierne. Medens det, hvis hun erkender Barnet som sit, vil give Næring til Sladderer en ganske kort Tid, saa vil det nu vare ved. Ustandselig vil hun høre dette: Det er dog forbavsende, som De har været heldig med Adoptionen af det Barn; hun ligner Dem formelig; hendes Øjne er ganske Deres; om